

CRITICA CINE

Marcel·lí Borrell

Mal d'ulls

La trama: Itàlia, anys 80. En una tèntrica escola de cinema, Bruno descobreix el *tanatoscopi*, aparell medieval capaç de captar la darrera imatge que els ulls d'un mort han vist, alhora se li presenten fantasmes que l'alerten d'un perill imminent.

La pel·lícula: Totes les alarmes ens avisen que el cinema de Berlusconi s'està propagant per les euro-sales qual grip pandèmica (*Ex, Háblame de amor*). Qui avisa no és traïdor. Doncs bé, *Imago mortis* és una pizza premoderna de cinema fantàstic, amb *thriller* juvenil, terror singlòtic, *gore* al papillot i efectes especials de mozzarella desnatada. El cineasta romà Stefano Bessoni s'inventa una història que hauria d'entrar pels ulls de forma colpidora (i per moments ho aconsegueix

amb el tanatoscopi, sàdica maquinate de tortura inquisitorial), però que no passa de primitiu exercici d'estil en una (rància) escola de cinema. Bessoni demostra no tenir massa estima-
ció pels centres on s'ensenya a fer pel·lícules. *Imago mortis* sona a venjança personal contra

els mestres que el noi haurà patit. Ell sabrà. A jutjar pel que vaig suportar (poc més de quaranta minuts) servidor inclouria aquest *giallo* macarrònic entre les deu insofribles pel·lícules de terror italià, d'ençà que Ricardo Freda i Mario Bava van plegar de grat per força. Bessoni o el Dario Argento catatònic. Des del guió que grinyola per falta d'una idea comestible, al grapat de tòpics del gènere (música grandiloqüent, cops d'efecte sonors, passadissos foscos amb fluorescent que titil·la, aiguats de diluvi universal, fantasma més emblanquinat que el difunt Michael Jackson, malsons recurrents), fins arribar a la colla de joves actors entusiastes capitanejats pel cara-de-gos-quan-fuig Alberto Amarilla, enfrontats a venerables cacatues com la momificada Geraldine Chaplin, tot el film remet a un indigest (t)error juvenil en temps de crisi econòmica i apocalipsi vegetativa.

La imatge: L'horripilant casc aràcnid, el tanatoscopi infernal, moments abans d'arrencar els ulls a la infortunada de torn.

La frase: "Ho sento, però no et vaig creure", admet la indefensa Ariadna tot parlant amb el pobre Bruno-Calavera. Ni ella ni ningú. Frase aplicable al director Bessoni.

La recomanació: Per a fans a prova de migranyes diürnes, cilicis de clausura i dieta balcànica.

Imago Mortis

Director: Stefano Bessoni.
Intèrprets: Alberto Amarilla,
Oona Chaplin, Leticia Dolera,
Àlex Angulo, Geraldine
Chaplin. Itàlia-Espanya-
Irlanda, 2009. 99'. Lauren.